

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια τοῦ φυλλάδιου 10).

— Ὁχι, ὥχι, κυρία, ὅτι λέγω εἶναι ἀλήθευς· ἐξετάσατε δοςας γυναικας γνωρίζετε και θὰ πεισθῆτε, ὅτι ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον. δὲν εἶναι παράλογα τὰ φιλοσοφικά μου ἀξιώματα.

Ἐνῷ τοιαῦτα συγδιελέγοντο, ὁ Πολωνὸς ἀξιωματικὸς ἐπλησίασεν ἀκροποδῆτη εἰς τὴν ὑαλόφρακτον θύραν· ὡφελούμενος δὲν ἐκ τῆς στιγμαίως ἐπελθούσης σιγῆς, ἡτοιμάσθη νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ μυροβόλον ἄντρον, ἀλλ’ ἡσθάνθη ὅτι τὸν ἥγγιζον, και στραφεὶς εἶδε τὸν νέον και ἐράσμιον ἵπποτην, τὸν φοροῦντα τὸν κερασόχρουν ἐπενδύτην. Καὶ κατεταράχθη μὲν τότε, ἀλλ’ ἀναλαβὼν τὴν ἔμφυτον εἰς τοὺς βορείους φλεγματικὴν ψυχρότητα,

— Εμὲ ζητεῖτε, κύριε; ήρωτησε.

— Ναι, λοχαγὲ, δὲν προετίθεσθε, νομίζω, νὰ εἰσέλθητε εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον;

— Σκοπεύω τωάντι νὰ εἰσέλθω.

— Σᾶς προτρέπω λοιπὸν νὰ παραιτηθῆτε αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ!

— Καὶ διὰ ποιὸν λόγον; εἴπεν ὁ λοχαγὸς πάντοτε ἀταράχως.

— Διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἀδελφή μου συνδιαλέγεται κατ’ ιδίαν μὲ φίλην τῆς και ἐπομένως ἡ παρουσία ἀξιωματικοῦ Πολωνοῦ θὰ φανῇ πιθανῶς ἀνάρμοστος.

— Κύριε Δαγγλῆ, ὑπέλαβεν ὁ λοχαγὸς μικρὸν σιγῆσας, ἡ παρουσία τοῦ Στανισλάου Λεζίνσκη δὲν εἶναι οὐδαμοῦ ἀνάρμοστος, και μόνον διὰ τὴν ὀφειλομένην εἰς τὰς κυρίας ἀβροφροσύνην ἀποσύρομαι, ἀλλως ὅμως, βεβαιώθητε, οὐδεὶς θὰ εὑρίσκετο νὰ μοὶ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσοδον.

— Λοχαγὲ, ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ μοιράρχου ἀγερόχως, ἔξ ἔτη ὑπηρέτησα εἰς τὸ τάγμα τῆς βασιλίσσης!..

— Καὶ πρὸς τί, παρακαλῶ, μοὶ τὸ ἐνθυμίζετε; . . .

— Διὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλω ἀπλῶς ὅτι φέρω ξίφος και ὅτι δὲν συνειθίζω νὰ ἀκούω ἀπειλάς.

— Ἀπειλὴν δὲν ἐπρόφερα, κύριε Δαγγλῆ, και εὔχομαι ποτὲ νὰ μὴ καταντήσωμεν ἔως ἔκει!

— Τὰ τῆς εἰμαρμένης, κύριε, ἀντεἴπεν ὁ νέος, δὲν ἀποτρέπονται και νομίζω ὅτι μίαν τῶν ἡμερῶν τούτων θὰ μετρήσωμεν τὰ ξίφη μας.

— Θὰ προσπαθήσω, κύριε Δαγγλῆ, σσον τὸ ἐπ’ ἐμοὶ, και δι’ ὅλων τῶν ἐντίμων μέσων νὰ

προληφθῆ τοιοῦτον δυστύχημα· ἀλλ’ ἐν περιπτώσει ἐναντίο, θὰ ἔχητε ἀντίπαλον γνωρίζοντα τὰ καθήκοντά του.

— Καὶ σεῖς, κύριε, ἔχθρὸν ἀτρόμητον.

Τας λέξεις ταύτας ἐπηκολούθησε ψυχρὸς χαιρετισμὸς και ἀπεχωρίσθησαν, και ὁ μὲν Πολωνὸς ἀξιωματικὸς ἐψιλύρισε σιγὰ «ἡ με γάλην αὐτοῦ ἀνοχὴ ἀποδεικνύει ὅτι αἱ ὑποψίαι μου δὲν εἶναι ἀδάσιμοι»· ὁ δὲ νέος Δαγγλῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον και ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ἀδελφήν του ὅτι εἶχε παραγγελίαν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν· τόσῳ δὲ ἀποτόμως και βεβιασμένως εἶπε ταῦτα, ὡς εἰς οἱ παρεστῶτες ἐξεπλάγησαν, ἡ Θηρεσία ἡρυθρίασεν, ὁ ἵπποτης Δάρκη ἐσεισε τὴν κεφαλὴν και ἡ κυρία Δαλλιέ μικρὸν σκυθρωπάσσα, ἡγέρθη ὑπερόπλων και μειδιῶσα,

— Κύριε ἵπποτα, εἴπεν, ἀφοῦ ἡ Θηρεσία μᾶς φεύγει, προσφέρετε αὐτῇ τὸν βραχίονα, ὁ δὲ κύριος Βίκτωρ θὰ πράξῃ τὸ αὐτό, ἐλπίζω, πρὸς ἐμὲ και θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ συνάμα νὰ παραλάβω τὴν ἀδελφήν του εἰς τὸ ὄχημά μου, διότι μετὰ τὰ σημερινὰ συμβάντα ἡμεῖς, ἃν μείνωμεν μόναι, θὰ ἀποθάνωμεν ἐκ φόβου και δὲν πιστεύω ἐπομένως νὰ ἀρνηθῇ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ.

‘Ο Βίκτωρ ἀμέσως ὑπήκουσε και ἡ πρὸ διλίγου κατηφῆς και ἀγρία μορφή του αἰφνιδίως ἡκτινοβόλησε. Δύο δέ τινα ἔσωσαν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν ὑπόληψιν τῆς κυρίας Δαλλιέ, τὴν ὅποιαν ἀλλως αὐτὸς ἐξέθεσε μεγάλως ὡς ἐκ τῆς ἐκστάσεως εἰς ἡν ἐφαίνετο παραδεδομένος, μολονότι ἡτο γνωστὸς ὡς αἰωνίως ἀφηρημένος και ἰδιότροπος, εἰς τοιοῦτον ὅμως βαθύμον εἶχε φύσει τότε, ὥστε δὲν ἤκουσε τὸν πατέρα του συνιστῶντα εἰς αὐτὸν, ἐνῷ διέβαινε πλησίον του, νὰ φυλάττῃ ἀγρύπνιως τὰς κυρίας.

— Υπάρχει κίνδυνος; ήρωτησεν ἡ Δαλλιέ, προσπαθοῦσα νὰ στρέψῃ ἀλλαχοῦ τὴν προσοχὴν τῶν παρεστώτων.

— Δι’ ὑμᾶς ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως ὁ μοιράρχος· κίνδυνος ἐπαπειλεῖ μόνους τοὺς κακούργους, διότι αὐτὴν τὴν φορὰν, ὡς ἐλπίζω, δὲν θὰ μᾶς διαφύγωσι πλέον.

— Ο Θεὸς νὰ βοηθήσῃ!

— Θὰ βοηθήσῃ, κυρία, εἴπεν ὁ Σαδώκ ἀλλοκότως κυττάξων τὸν ἵπποτην Δάρκη· νομίζομεν ὅτι κρατοῦμεν εἰς χεῖρας τὸν μίτον τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν μηχανορράφημάτων, και πρὶν τῆς πρωίας, ἃν ὅχι ἀμέσως τόρα, θὰ μάθωμεν ποῖος τὰ διῆφαίνει.

Καθ' ὅκην αὐτὴν τὴν συνομιλίαν καὶ με-
χρισσοῦ ἀνέβησαν εἰς τὸ σχῆμα, ὁ νέος Δάγ-
γλῆς τόσῳ ἔνεος καὶ ἀναίσθητος εἰς τὰ περὶ
αὐτὸν συμβάντα ἐφάνη, ὡστε ἡ ἀδελφὴ τοῦ
μὲν ἀπορίαν τὸν ἥρωτησεν ἀφοῦ ἔξεκίνησαν,

— Τί συλλογίζεσαι λοιπὸν Βίκτωρ;

— Δὲν συλλογίζομαι τίποτε εἴμαι εύτυχής!

— Η Δαλλιὲ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ δά-
κρυ θερικὸν ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς ἀνθοδέσμης της.

III.

ΕΝ ΤΗΙ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΙ.

Μετὰ τὴν ἀναγώρησιν τῆς κυρίας Δαλλιὲ,
ὁ μοίραρχος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, συνοδευό-
μενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Βονρεπῶ, μετέβησαν ἐν
σπουδῇ εἰς τὸ κατάστημα τῆς εἰσαγγελίας.
Ο θυρωρὸς ἔμεινεν ἀπόπληκτος βλέπων
αὐτοὺς ἐρχομένους κατὰ τοιαύτην ὥραν,
διότι πρὸ πολλοῦ μεσονύκτιον εἶχε σημάνει.
Ἐνεδούθη ἐν τούτοις δπῶς ὑδυνήθη ἐκ τοῦ
προσείρου, ἡγάπεις οὓς καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς
κατὰ διαταγῆν των εἰς τὰ δωμάτιαν τῶν
ἀνακρίσεων. Τὸ δωμάτιον τοῦτο, κείμενον
εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ἦτο μικρὸν, παλαιὸν
καὶ γοτθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὡς καὶ τὸ ἐπί-
λοιπον κτίριον, ὅλην δὲ συσκευὴν εἶχε τρεῖς
ἔδρας παλαιὰς, μελαγήν τράπεζαν καὶ θρονίον
ξύλινον στιλβωθὲν ὑπὸ τῆς πολυκαρίας καὶ
τῆς μεγάλης χρήσεως τῶν πρὸ ἐνιαυτῶν
καθεζομένων ἐπὶ αὐτοῦ ὑποδίκων. Ο μοί-
ραρχος διέταξε τὸν θυρωρὸν νὰ προσκαλέσῃ
ἀμέσως τὸν ἐνωμοτάρχην τῆς πρώτης ἐνω-
μοτίας, δύναμιτι Ευπνητὸν, αὐτοῦ δὲ ἀπελ-
θόντος καὶ τῆς θύρας κλεισθείστης, ἀπέτεινε
τὸν λόγον πρὸς τὸν ταμίαν,

— Κύριε Βονρεπῶ, εἴπει ζωηρῶς, τόρα εἰ-
μεθα μόνοι καὶ δύνασθε ἐλευθέρως νὰ ὅμι-
λησητε.

— Επιτρέψατε μοι πρῶτον, φίλατε μοί-
ραρχε, νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸν κόπον... Οὐφ!
ἀνεφώνησεν ὁ παγύς Μιχαὴλ ἐξαπλούμενος
ἐπὶ μιᾶς ἔδρας, ἀνυπόφορος ἀνάβασις, ὅλι-
γον ἔλειψε νὰ πάθω ἀσφυξίαν!

— Αναπαύθητε, εἴπειν ὁ Σαδὼχ, καὶ ὁ ὀ-
φθαλμός του, σπινθηρίζων ὑπὸ ἀνυπομονη-
σίας προσηλώθη ἐπὶ αὐτοῦ.

— Λοιπόν! ἥρωτησεν ὁ μοίραρχος, ἀφοῦ
περιεπάτησεν ἐπὶ τινας στιγμάς ἐντὸς τοῦ
Ζεφεροῦ καὶ ὑγροῦ αὐτοῦ δωματίου ὡς λέων
ἔγτὸς κλωβοῦ.

— Τί ἀνθρωπος ἀνυπόμονος! εἴπει στενά-
ζων ὁ Βονρεπῶ.

— Ας ἦναι, εἴπετε μας τόρα τί ήξεύρετε.

— Ἡξέυρω πράγματα ἀνεκτιμήτου ἄξιας.

— Λέγετε λοιπὸν, κύριε, εἴπεν ὁ εἰσαγγε-
λεὺς.

— Θὰ προσεφέρετε βεβαίως ὅχι ὀλίγα
λουδοβίκια διὰ ν' ἀνακαλύψητε τὸν ἀρχηγὸν
τῆς καταμαστιζούσης τὴν χώραν μας συμ-
μορίας.

— Ἀναντιρρήτως.

— Λοιπὸν, φίλατε Δαγγλῆ, γνωρίζω ἄν-
θρωπον ίκανὸν νὰ σᾶς διαφωτίσῃ ἀμέσως
περὶ τούτου καὶ οὕτε δηνάριον ἀπαιτοῦντα
παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου.

— Ουγομάσατέ τον, κύριε, εἴπεν ὁ ὀγκρο-
πρόσωπος Σαδὼχ.

— Ο περὶ οὗ ὁ λόγος, ὑπέλαβεν ὁ ταγμα-
τάρχης χαριεντιζόμενος, εἶναι . . .

— Ποιος λοιπόν; ἀνέκραξαν ταύτοχρόνως οἱ
δύο ὑπάλληλοι τῆς δικαιοσύνης.

— Ο Μιχαὴλ δὲ Βονρεπῶ, ταπεινότατος
δοῦλος σας.

— Ομιλήσατε λοιπόν, φίλε μου, καὶ σᾶς
ἀκούομεν,

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου παντάπασιν
ἀλλὰ πρὶν διμιλήσω, ἀπαιτῶ νὰ μοὶ ὑπο-
σχεθῆτε λόγω τιμῆς, καὶ τούτο χάριν τῆς
ἀτομικῆς μου ἀσφαλείας, ὅτι οὐδεὶς ἀλλος
ποτὲ θὰ μάθῃ διτιές, εἶδὼ καταθέσω,
διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἐπισκεφθῶσι κάμμιαν νύκτα
οἱ ἵπποται τοῦ σκότους καὶ νὰ μὲ ζητήσωσιν
λόγον τῆς ἀκριτομυθίας μου!

— Κύριε, εἴπεν ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀξιοπρεπῶς,
μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει δσα ἐν τῷ δωμα-
τίῳ τούτῳ ἐκμυστηρεύονται εἰς τὴν δικαιο-
σύνην, οἱ δὲ δικασταὶ ἐξερχόμενοι ἐντεῦθεν
γίνονται ως οἱ τοῖχοι κωφοί, τυφλοί καὶ
ἄλαοι.

— Τόρα μάλιστα, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν,
ἄν δὲν ἐλάμβανον προηγουμένως τοιάτην
ὑπόσχεσιν καὶ ἡ χωροφυλακή σας ὅλοκλη-
ρος δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ μὲ φέρῃ ἐδώ!

— Θὰ ομιλήστητε, τέλος πάντων! ἀνεβόη-
σεν ὁ μοίραρχος, ἐξαπλήσας τὴν ὑπομονήν.

— Καλά, καλά, πῶς ἀνάπτει ἀμέσως! Σᾶς
λέγω λοιπόν, κύριοι, ὅτι καθ' ἣν ὥραν μᾶς
ἐλήστευσαν, ἄν καὶ ἡμην περίτρομας, μία
τις περίπτωσις ἐνετυπώθη εἰς τὸν νοῦν μου.
Ἐπεσα καὶ εὐρέθην πλακωμένος ὑπὸ τοῦ
φίλου μας Μαυρικίου Σαινβικτώρούτω πως,

ώστε δὲν ἀνέπνεα, ἐνῷ δὲ προσεπάθουν νὰ
σηκωθῶ, εἶδα πλησίον μου τὸν ἀρχιληστήν.

— Εἰδατε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώ-
που του;

- Δὲν ἦτο δυνατόν.
 — Ἐφόρει προσωπεῖον;
 — Δὲν μοὶ φαίνεται ἀλλ' εἶχεν ὡς καὶ οἱ σύντροφοί του καταβιβασμένους τοὺς γύρους τοῦ πīλου του καὶ δεδεμένους ὑπὸ τὸν πῶγωνα διὰ μανδύλιου, ὥστε, καὶ φοβισμένος ἂν δὲν ἦμην, δὲν θὰ ἤδυνάμην νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπόν του.
 — Ἐξακολουθήσατε, κύριε Βουρεπώ, δὲν δυσκολευόμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἰσθε καταφοιτόμενος.
 — Ἀλλος θὰ ἔκαυχάτο ἴσως περὶ τῆς ἀνδρίας του, ἐγὼ δῆμος εἴμαι φιλαλήθης, καὶ δὲν κρύπτω ὅτι φόβος θανάτου μὲ κατεκυρίευσε, περιέμενον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ μὲ σφάξωσι, καὶ δὲν μὲ διέφυγε οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον κίνημά των. Χάρις λοιπὸν εἰς τὴν σύντονον καὶ ἀπελπιστικὴν αὐτὴν προσοχὴν μου, διέκρινα καθαρῶς, ὅτι τὸ ὑποβαστάζον τὸν πīλον του ἀρχηγού μανδύλιον ἐλύθη ἐν μέσω τῆς πάλης καὶ ἔπεισεν ἐκεῖ πλησίον μας.
 — Τὸ ἥρπαστες; ἥρωτησε ζωηρῶς ὁ Σαδώκ.
 — Καὶ πῶς ἡμποροῦσα, ἔτρεμα σύσσωμος· εὑρέθη δῆμος ἀλλος τολμηρότερος ἐμοῦ.
 — Τὸ ἐπήρεν ὁ Μαυρίκιος;
 — Τὸ ἐπῆρε καὶ ἔδεσε τὴν πληγωθεῖσαν τότε χειρά του.
 — Εὔρομεν τέλος ἐν σημεῖον! ἐνέκραξε χαίρων ὁ μοίραρχος. Α! ἀς διαφωτισθῇ ὀλίγον αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἀς μάθω μόνον ποῦ πρέπει νὰ διευθύνω τὰς ἐνέργειας μου καὶ θὰ τοὺς κάμω τοὺς ἀθλίους νὰ πληρώσωσιν ἀκριβά δῖσας πικρίας μὲ ἐπότισαν.
 — Κύριε Βουρεπώ, εἶπεν ὁ Σαδώκ ψυχρῶς καὶ τονίζων τὰς λέξεις, ἔξεπληρώσατε καθηκὸν ιερὸν διαφωτίζοντες τὴν ἔξουσίαν, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἐν ὄνόματι τῆς δικαιοσύνης. Δύνασθε τόρα νὰ ἀπέλθητε.
 — Διὰ νὰ ὑπάγω νὰ μὲ σφάξωσι καθ' ὁδόν; Δὲν τὸ ἔχω κατὰ νοῦν, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀδειαν.
 — Πῶς, δὲν τολμᾶτε νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὴν οἰκίαν σας;
 — Ἄν καὶ ἀγαπῶ τὰ χρήματα, χρυσὸν νὰ μὲ φορτώσητε, δὲν διακινδυνεύω τοιαύτην ὥραν μόνος εἰς τὰς στενωποὺς τῆς πόλεως.
 — Καὶ λοιπὸν τί μέλλει γενέσθαι;
 — Ἀπόφασιν ἔχω ἡ νὰ φύγωμεν μαζὶ, ἡ νὰ μὲ συνοδεύσῃ μία ἐνωμοτία, ἡ τέλος ἐν ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ νὰ κοιμηθῶ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν.
 — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπεκρίθη ὁ μοίραρχος, θὰ διατάξω τὸν Ξυπνητὸν, τὸν ὄποιον ἀκούων ἀναβαίνοντα, νὰ σᾶς συνοδεύσῃ.
 — Δὲν εἶναι τὸ βῆμα τοῦ Ξυπνητοῦ, παρεπήρησεν ὁ Σαδώκ, ὅστις εἶχε τὴν ἀκοήν καθώς καὶ τὴν δρασιν δέξεται.
 — Ἐχετε τῷντι δίκαιον, ὑπέλαβεν ὁ μοίραρχος, τείνων τὸ οὖς, κύριε Βουρεπώ, ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ πρέπει ν' ἀναχωρήσητε ἀμέσως ἡ νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.
 — Χωρὶς φῶς;
 — Δὲν πιστεύω νὰ φοβήσθε τὰ φαντάσματα λοιπὸν ἀποφασίσατε.
 — Δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χειρον βέλτιστον, ἐτραύλισεν ὁ ἀτυχῆς Μιχαήλ, καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον, ἀλλ' ἐνυσεῖται ὅχι μὲ πολλὴν ὀρεξίν. — Εὰν τὰ προέβληπα αὐτὰ, προσέθηκε πικρῶς καὶ στενάζων ἐνῷ ὁ μοίραρχος ἔχειε τὴν θύραν καὶ τὴν ἐκλείδωνε, δὲν θὰ ἦμην σόρα κατάκλειστος εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ὡς φυλακισμένος.
 — Ἀλλ' ὁ Δαγγύλης κωφεύων εἰς τὰ παράπονά του, ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε παρὰ τῷ εἰσαγγελεῖ, ὅστις τῷ εἶπε χαμηλὴ τῇ φωνῇ,
 — Λάβετε θάρρος, κύριε μοίραρχε, καὶ κάτι θὰ μάθωμεν ἀπόψε.
 — Ο Θεὸς νὰ σᾶς εἰσακούσῃ, φίλε μου, ἀλλὰ ποῦ βασιζόμενοι ἐλπίζετε;
 — Ἀπὸ τὴν σπουδὴν τοῦ ἀναβαίνοντος κατὰ τοιαύτην ὥραν τὴν κλίμακα.
 — Καὶ ἐμαντεύσατε ποῖος εἶναι;
 — Εἶναι ὁ Πέτρος Κορβίνος, τὸν ἐνόησα ἀπὸ τὸ ἄνισον καὶ ἀτακτὸν βάδισμά του.
 — Ο Πέτρος Κορβίνος!
 — Σύσσωμος, κύριε μοίραρχε, ἀπεκρίθη μικρὸν γερόντιον εἰσελθόν ἀψοφητὶ καὶ κατευθύνθην χωλαῖνον πρὸς τὸ κύλινον θρονίον, ὃπου καὶ ἐκάθησεν. Υστερὸν δὲ ἀφοῦ ἐδιώρθωσε τὴν φενάκην του διὰ μικροῦ κτενίου καὶ ἐτακτοποίησεν ἐπὶ τὸ κομψότερον τὰ ἐνδύματά του, προσέβλεψε μετ' ἥθους τὸσῳ θριαμβευτικῷ τοὺς δύο ἀρχοντας, ὥστε ὁ Δαγγύλης καὶ χαίρων καὶ δυσαρεστούμενος διὰ τὸν προπετὴ αὐτοῦ τρόπου, τῷ εἶπεν·
 — Ἐλα διαβολόγερε, εἶπε μας, τί ἡξεύρεις;
 — Τίποτε ἀκόμη, κύριε μοίραρχε, ἀλλ' ὅπως δήποτε σᾶς φέρω καλὰς εἰδήσεις.
 — Λέγε γρήγορα, διότι βιαζόμενα.
 — Ίδου τὸ μανδύλιον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀπόψε εἰς τὸν πīλον του ὁ ἀρχιληστής.
 — Ποῦ τὸ εὔρες, ἥρωτησεν ὁ Σαδώκ.
 — Ο κύριος Σαιγβικτώρ ἐλθών εἰς τὸ κου-

ρεῖόν μου διὰ νὰ τῷ δέσω τὴν πληγήν του, — ἐπειδὴ εἴμαι καὶ κουρεὺς καὶ χειροῦργος ταύτοχρόνως — τὸ ἐλησμόνησεν ἔκει.

— Ο Σαδώκ καὶ ὁ μοίραρχος τὸ ἥρπασαν προθύμως καὶ τὸ ἔξεδίπλωσαν ἀλλὰ τὶ νὰ ἴδουν! εἰς μίαν τῶν γωνιῶν του ὑπῆρχον κεντημένα παράσημα ἡγεμονικά!

— Τί σημαίνει πάλιν τοῦτο, εἶπεν ἀπόπληκτος ὁ μοίραρχος.

— Δὲν καταλαμβάνω γρύ.

— Γνωρίζετε τὰ ἀρχικὰ αὐτὰ γράμματα, Σαδώκ;

— Μήτε τὰ γράμματα γνωρίζω, μήτε τὰ οἰκόσημα.

— Καὶ σὺ, γεροπαμπόνηρε, ὁ τὰ πάντα εἰδὼς, εἴδες πουθενὰ τοιαῦτα; ἥρωτησεν ὁ μοίραρχος τὸν κουρέα, δεικνύων τὰ κεντημένα οἰκόσημα.

— Πέτρος δὲ Κορβίνος ἀνένευσεν ἀργητικῶς κεφαλήν τε καὶ χείρας.

— Μόνος δὲ Συπνητὸς εἶναι ἄξιος νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα, εἶπεν ὁ Σαδώκ.

— Εστειλα νὰ τὸν φέρουν καὶ ἔρχεται, ἀν δὲν ἀπατᾶμαι.

— Όχι, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἀπατᾶσθε.

— Έλα γέρο, πλησίασον καὶ προσποιήσου ὅτι δῆθεν διορθώνεις τὰ μαλλία μου, διὰ νὰ μὴ δώσωμεν ὑπονοίας.

Ο χωλὸς ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ θρονίου, ἥρπασε τὸ κτενιόν του καὶ ἥρχισε νὰ ταχτοποιῇ τεχνηέντως τοὺς βοστρύχους τοῦ μοίραρχου, ρίπτων ἐνταῦθη λοξὸν καὶ περίεργον βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, ὅθεν εἰσῆλθε τωόντι μετ'οὐ πολὺ ὁ πολυζήτητος Συπνητός. Ο ἀνθρωπὸς οὗτος ἦτο παλαιὸς ἀπόμαχος, φαλακρὸς καὶ πᾶν ἀλλο ἐκ πρώτης δψεως ἐφαίνετο ἡ ξυπνητός, διότι τὸ ἔξωτερικὸν του ἐδήλου τὸ ἀφελὲς καὶ χωρικὸν μᾶλλον ἡ στρατιωτικὸν, καὶ ἐὰν οἱ κοιλοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ οἱ σκιαζόμενοι ὑπὸ ὑπολεύκων ὀφρύων δὲν ἀνέδιδον ἐνίστε φλόγας, ἢτον ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι εἰς τὸ ὄν ἐκεῖνο ὑπῆρχεν ἔχνος νοημοσύνης.

Καὶ ὅμως δῆδερκέστερος καὶ ἐπιδεξιώτερος κατάσκοπος τούτου δὲν ὑπῆρχε, διὸ καὶ ὁ Σαδώκ ὁ πρὸς πάντας δύσπιστος, ὁ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἔαυτῷ δυσπιστῶν, ἔξετίμησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν μετεγειρίζετο μετὰ μεγάλης προφυλάξεως. Καὶ τωόντι ἀν ἔβλεπε τις τὸ δέξιον καὶ ἔταστικὸν βλέμμα, τὸ ὅποιον ἔρδιψεν εἰσελθῶν ἐπὶ τοῦ μοίραρχου, τοῦ εἰσαγγελέως

καὶ τοῦ Κορβίνου, καὶ τὸ ἀφελὲς ἥθος ὅπερ ἀμέσως ἀνέλαβεν, ἥθελε δικαιώσει πληρέστατα τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν τοῦ Σαδώκ.

— Αφοῦ λοιπὸν ἔχαιρέτησε περιέμενε σιωπῆλῶς τὰς διαταγὰς τῶν ἀρχηγῶν του· ὁ δὲ Δαγγλῆς δὲν ἥργησεν, διότι ἀπωθήσας τὸν Κορβίνον, δοτις προσποιούμενος ἀδιαφορίαν ἔθεσεν ἐν τάχει εἰς τοὺς κόλπους του τὰ κουρευτικὰ αὐτοῦ ἐργαλεῖα, εἶπεν ἀποτόμως, — Συπνητὲ, αὔριον πρέπει νὰ μάθωμεν τὸν κύριον αὐτοῦ τοῦ μανδηλίου.

— Μάλιστα, κύριε μοίραρχε.

— Έκατὸν λίθρας ἀνταμοιβὴν θὰ ἔχῃς, προσέθηκεν δ. Σαδώκ.

— Σᾶς ὑπερυχαριστῶ, κύριε εἰσαγγελεῦ, ἀπεκρίθη ὁ Συπνητὸς καὶ ἔκρυψε τὸ μανδήλιον εἰς τὸν κόλπον του.

— Δύγασαι τόρα νὰ ἀπέλθης.

— Ο Συπνητὸς χαιρετήσας στρατιωτικῶς κατηγορίαν πρὸς τὴν θύραν παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κορβίνου ἀφοῦ δὲ ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετὰ ὥστε δὲν ἤκουετο πλέον δικότος τῶν βημάτων των, ὁ Δαγγλῆς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξήγαγον τὸν Βονρεπώ τῆς κρύπτης του, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο ἀκόμη, ἀπεφάσισαν φιλανθρώπως καὶ τὸν ἐσυνώδευσαν μέχρι τῆς οἰκίας του.

— Εν τούτοις δὲνωμοτάρχης καὶ δὲν κουρεὺς ἔβαινον σιγῶντες τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Τετραγώνου· δὲν κουρεὺς ἥθελε καὶ δὲν ἤξευρε πῶς ν' ἀρχίσῃ ὅμιλιαν, ἐπὶ τέλους κατέψυγεν εἰς τὸ τετριμμένον ἐπιχείρημα, τὸν περὶ καιροῦ λόγον.

— Τί διαβολόχαιρος εἶναι αὐτὸς, καπετάν Συπνητὲ, εἶπε, δὲν ἀφίνει μαλλὶ εἰς τὴν θέσιν του.

— Δι' αὐτὸν καὶ σὺ, φαίνεται, μάστρο Κορβίνε, ὑπῆργες νὰ διορθώσης τὰ μαλλὶ τοῦ μοίραρχου τοιαύτην ὥραν.

— Εχεις δίκαιον, κουμπάρε, ὑπέλαβεν δὲν ἀκολόδεις, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου, εἶναι ἀργὰ καὶ μ' ἐπλάκωσαν τὰ γηράματα, εἰδὲ μή . . .

— Εἰδὲ μὴ, τί θὰ ἔκαμνες, γέρο κούτρα;

— Θὰ σὲ ἔπερνα νὰ σφίξωμεν μία εἰς τῆς θειᾶς Σπερμαθοῦς τὸ μαγαζί.

— Σ' εὐχαριστῶ, Κορβίνε, μὴ πειράζεσαι!

ἀκουσεδμως καὶ μίαν συμβουλὴν ἰδικήν μου.

— Συμβουλὴν, παλλικαρᾶ μου;

— Ναὶ φιλικὴν συμβουλὴν. Ήξεύρεις τί λέγουν εἰς τῆς θειᾶς Σπερμαθοῦς, δοσι σὲ ἀκούουσιν ὅταν ἵεσαι μεθυσμένος καὶ πολυλογῆς;

- Δὲν ήξεύρω. Τί λέγουν;
- Λέγουν ότι ή εἰσαγγελία σου ὑπεσχέθη ἐκατὸν λίθρας ἀνακαλύψης τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ληστρικῆς συμμορίας.
- Ψεύματα, τὸ ἀρνοῦμαι· ἀλλὰ καὶ ἀλήθεια ἔὰν ἦναι δὲν πρέπει, νομίζω, νὰ σου κακοφανῆ.
- Κακῶς νομίζεις, Κορβῖνε.
- Καὶ διατί;
- "Ακουσε· Θὰ σου ἥρεσκεν ἔὰν ἡρχόμην εἰς τὸ μαγαζί σου, καὶ ἔπερνα τὰ κτένια καὶ τὰ ψαλλίδια διὰ νὰ διορθώσω τὰ μαλλιά τῶν μουστερίδων σου;
- Δὲν εἶναι τὸ ἴδιον, διαφέρει πολὺ, φίλε μου.
- Λάθος ἔχεις· καὶ σὺ ὅπου ὅλα τὰ ἡξεύρεις, θὰ ἡξεύρεις βέβαια τί ἔπαθεν ὁ παπᾶς τοῦ μύθου.
- Τί ἔπαθε;
- Έκαψε τὰ δάκτυλά του, διότι ἡθέλησε νὰ ἔγγισῃ εἰς τὸ τηγάνι.
- Λοιπὸν μὲ συμβουλεύεις νὰ προσέχω;
- Ναι, μὴ χώνεσαι παντοῦ διότι θὰ ζεματισθῆς καμμίαν ὄραν.
- Καὶ ὁ Ευπνητός, μὴ δοὺς ἀκρόασιν εἰς τὰς ἐπανειλημμένας διαμαρτυρήσεις τοῦ Κορβίνου, ὅστις ἔχρουεν ἐνταῦτῷ σφοδρῶς τὴν θύραν τοῦ χουρείου του διὰ νὰ ἔξυπνησῃ τὴν σύζυγόν του, ἐσταύρωσε τὸν ἐπενδύτην, κατεβίβασε τὸν πῖλον καὶ ἀπελθών δρομαίως ἔγεινεν ἀφαντος, καλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ τῆς ὁμίχλης. Οὐ δὲ χουρεὺς ἐκεντήθη ὑπὸ ἐπιθυμίας νὰ τὸν παραχολουθήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε, καὶ βλέπων διτὶ ἔλαβεν ἐναντίαν δλως διεύθυνσιν τοῦ στρατῶνος τῆς χωροφυλαχῆς, δὲν ἐκοιμήθη δλην τὴν γύκτα συλλογικόμενος καὶ φιθυρίζων, « Ποῦ διάβολο πηγαίνει τοιαύτην ὄραν αὐτὸς ὁ Ευπνητός; ... »

IV.

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΚΗΣΙΑ.

Ο Τάρνος καὶ δ Τεσκοῦ, ἐνούμενοι δυτικῶς τοῦ Μονταβάν σχηματίζουν γωνίαν, ἐπὶ τῆς γωνίας δὲ αὐτῆς ὑπῆρχεν ἀλλοτε καπηλεῖον περίφημον, γειτνιάζον μὲ τὸ Μοναστήριον τῶν Καρμηλιτῶν καὶ μὲ τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπισκόπου· η δὲ ἀστυνομία συνεπείᾳ συνεχῶν παραπόνων ἐκ μέρους τῶν

μοναχῶν, σκανδαλιζομένων ἐκ τῆς γειτνιάσεως ταύτης καὶ τῶν παραστάσεων τοῦ ἐπισκόπου, τοῦ δποίου τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας ἔβλεπον εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς ἀπωλείας, διέταξε καὶ ἔκλεισαν διὰ παντὸς τὸν μικρὸν οἰκίσκον τῶν προπατόρων μας. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ κακὸν δὲν ἐκρίζεται εὐκόλως καὶ ἀφίνει πάντοτε ἔχνη, τὸ καταχθόνιον καπηλεῖον ἀντικατέστη τῷ 1764 ὑπὸ μικρᾶς μοναχικῆς οἰκίας, τῆς δποίας τὸ μὲν ἔξωτερικὸν ἐδήλου τι ἡσυχον καὶ σεμνὸν, οὐδεὶς δικαίως ἔθεβαίου ὅτι οἱ συγχάζοντες καὶ κατοικοῦντες αὐτὴν ἦσαν ἐπίσης καλοήθεις. Κτήτωρ τῆς οἰκίας ἦτο νέα ἀνθοπῶλις γνωστὴ εἰς δλην τὴν ἐπαρχίαν ὡς ἐκ τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ πλούτου τῆς καὶ ἐπονομοζομένη διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς ἐνθουσιώσης νεολαίας « ἡ ὄραια Μαρκησία. »

Ο Ευπνητὸς λοιπὸν διευθύνθη πρὸς τὸν κῆπον τῆς περὶ ἦς δ λόγος οἰκίας μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, καὶ διὰ νὰ μὴ προξενῶσι τὰ βήματά του κρότον ἐβάδιζε παραπλεύρως τῶν τοίχων, ὅπου ἡ γῆ ἦτον ὑγρά· ὅστις δὲ τὸν ἔβλεπε τότε θὰ ἔξελάμβανεν αὐτὸν ἡ κλέπτην ἡ νυκτοβάτην ἐραστήν. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ὁμίχλη κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην ἦτο τόσῳ πυκνὴ ὥστε δὲν διεκρίνοντο τὰ ἀντικείμενα εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν. Φθάς λοιπὸν ὑπὸ τὸ μοναστήριον τῶν Καρμηλιτῶν ἐστάθη καὶ ἡ κράσιθη μὴ παρηκολουθεῖτο· ἀφοῦ δὲ ἐθεβαίωθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε φόβος καὶ ἀλλον κρότον δὲν ἤκουεσε παρὰ τὸ μονότονον τρίξιμον τοῦ παρακειμένου ἀνεμομύλου, ἔξηκολούθησε τὸν δρόμον καὶ καταβὰς τὸ κλιμακωτὸν προάλιον τοῦ μοναστηρίου, ἐστράφη δεξιὰ καὶ διὰ τοῦ κήπου τῶν λευκοχιτώνων δσίων πατέρων διευθύνθη πρὸς τὴν ἀτραπὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν συμβολὴν τῶν δύο ποταμῶν, τῶν ὅποιων τὰ ὄδατα ἐλαφρῶς διεκυμάνοντο καὶ μόλις διεκρίνοντο διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης καὶ τοῦ ἐξ ἵτεων καὶ λευκῶν φράκτου.

Ο Ευπνητὸς ἤλθεν εἰς τὴν ὄχθην, ἔτεινε τὸ οὖς πανταχοῦ καὶ ἀσφαλισθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν πόλιν σιγὴν, ἐσύριξε δίς.

Πάραυτα ἀσθενὲς φῶς διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης ἐφάνη ἀντικρὺ πρὸς τὸν κῆπον τῆς Μαρκησίας· τοῦτο δὲ ἰδὼν ὁ Ευπνητὸς ἐξιγγέε καὶ προέτεινε μικρὸν φανὸν, τὸν ὅποιον ἔκρυπτεν ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του. Ήκούσθη

ζστερον κρότος κωπῶν καὶ λέμβος ἐφάνη ἐν μέσῳ τῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔξατμιζομένων ὑποκυάνων ἀναθυμιάσεων καὶ ἀνθρωπος ἀνέκυψεν ἐκ τῆς πρώτας αὐτῆς, φωνῇ δὲ βραγγώδης καὶ ἀπότομος ἥρωτησε,

— «Τίς εῖ;»

— Φίλος τῆς Μαρκησίας, ἀπήντησεν ὁ Ευπνητός, ταπεινὴ τῇ φωνῇ.

— Τί θέλεις;

— Αὐθη.

— Ποῖος σὲ ἔστειλε; . . .

— Οἱ πιτόσχης! . . .

— Έλα μέσα.

Οἱ χωροφύλαξ δὲν ἀνέμεινε καὶ δευτέραν πρόσκλησιν ἀλλ' ἐπήδησεν εἰς τὸ εὔθραυστον ἀκάτιον καὶ ἐκάθισεν ἐν σιωπῇ· ὁ δέσυδερκής ὄμως κωπηλάτης τὸν ἀνεγγνώρισεν ἀμέσως.

— Σὺ εἶσαι φονιά; ἥρωτησε.

— Οὐκίλει σιγά, σκυλόφαρο, ἡ νύκτα ἔχει αὐτῷ! . . .

— Αν ἔχῃ αὐτῷ δὲν πιστεύω νὰ βλέπη καὶ τόσω καλὰ, ὥστε νὰ μὲ γνωρίσῃ μὲ αὐτὰ τὰ φορέματα! . . .

— Καλός καιρὸς διὰ νὰ ταξιδεύουν οἱ κατεργάριδες, γέρο Σιδηροπελέκα!

— Καὶ ωφέλιμος εἰς τοὺς ρευματισμούς μου, κρασοκανάτα! Πῶς θήει λόρα νὰ ἐρρουφοῦσεν ὁ Τάρνος καὶ σὲ καὶ μὲκαιδόλους τοὺς ἄλλους! . . .

— Θὰ χάστη ἡ Βενετιὰ βελόνη, βλέπεις! δὲν θὰ ἐκοπίαζεν ὁ δήμιος τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς· ἔνα μόνον ἀπὸ σῆλους λυποῦμαι, τὸν ὅποιον γνωρίζεις . . .

— Αν ἔχάνετο τὸ παλητοτόμαρό σου μόνον, θὰ ἦτο ἀκόμη καλήτερα! . . . εἶπε τραχέως ὁ Σιδηροπελέκας.

— Θὰ λάβη καὶ αὐτὸ τὴν τιμὴν του μίαν ἡμέρα, καὶ ἔννοιά σου.

— Βέβαια, δταν πωλήσης τοὺς κουτοὺς ὅσοι σου ἐμπιστεύονται!

— Η ἀλήθεια εἶναι, γέρο Σιδηροπελέκα, δτι εἶναι φοβεροὶ κακοῦργοι.

— Κάθε ἡμέρα τοὺς τὸ λέγω· ἀς ἔμβαιναν μιᾶς τὴν βάρκα μου καὶ . . .

— Θέν θὰ ἐκέρδιζε τὰς χιλίας λίθρας ὁ Κορβίνος!

— Αἴ, καὶ ἀν μοῦ πιπτε 'ς τὰ χέρια μου ὁ γερο-κατεργάρης!

— Ήσύχασε καὶ θὰ τὸν ξεπαστρέψουν αὐτοί! . . .

— Έβγαινε, ἐφθάσαμεν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ

πορθμεύς, . . . ἔχεις καπνό;

Οἱ Ευπνητός ἐξήλθε τῆς λέμβου, καὶ ἔξαγαν τὸ κλεφτοφάναρον, ἐφώτισεν ἐν τῷ ἀμα τὸ ἀγροτικὸν, κατερήρυτιδωμένον καὶ κατραμωμένον πρόσωπον τοῦ γυκτοπόρου πορθμέως, καὶ ἔδωσεν εἰς αὐτὸν δράκα γικοτιανῆς, ἐνῷ ὁ ναύτης ἐγέμιζε τὴν καπνοσύοιγγα αὐτοῦ μποτονθορίξων ὡς ἐσυνείθιζεν ὕδρεις καὶ βλασφημίας, ὁ γηραιὸς χωροφύλαξ κατηυθύνετο πρὸς τὸν σίκισκον τῆς ανθοπάλιδος, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Θὰ εύρεθω πάλιν ἐν μέσω ληστῶν! Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, ὅσοι ἀναγκάζονται νὰ συγκάζουν εἰς τοιαύτας συγαναστροφάς!

Αγριαι μλακαὶ μολοσσοῦ διέκοψαν τὸν μονόλογον τοῦτον, πάραυτα δὲ ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου τῆς Μαρκησίας ἤνεῳχθη ἀφ' ἑαυτῆς, στραφεῖσα ἀφοφητὶ περὶ τοὺς στροφεῖς τῆς, καὶ ἀνδρες δύο συλλαβόντες ἐν τῷ σκότει τὸν Ευπνητόν ἥρωτησαν αὐτὸν ἀπειλητικῶς.

— Ποῖος εἶσαι;

— Καλὸ παλλικάρι, βρέ παδία τῆς κρεμάλας!

— Απλετος γέλως ἀντίχησε τότε καὶ ἡ κούσθη ἐσωθεν φωνὴ λέγουσα,

— Αφῆτε τὸν να ἐμβη ἐίναι τὸ γαλάζιο πτερό. (1)

Τότε οἱ δύο ἀνδρες οἱ κρατοῦντες τὸν Ευπνητὸν ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μποδοχῆς τῆς ώραίας μαρκησίας. Εἰς τὴν ισόγειον εὐρύχωρον ταύτην αἴθουσαν, τὴν καὶ πανδοχεῖον καὶ ἀνθοκομεῖον ἐνταῦθον οὖσαν, ἔξήκοντα ἀνδρες κυκλω τραπεζῶν καθήμενοι ἔτρωγον καὶ ἔπινον. Πᾶς δέ τις βλέπων αὐτοὺς ἀπαξ μόνον ηθελεν ἐπικυρώσει ὅσα ἐπίθετα ἀφθόνως τοῖς ἐπεδαψίλευεν ὁ Ευπνητός. Τώραντι πρόσωπα ἐμφανίοντα κακουργοτέραν καὶ μοχθηροτέραν ἔκεινον φύσιν δὲν ὑπῆρχον. Όλοι δὲ σχεδὸν ησαν ἐνδεδυμένοι πλατυκρασπέδους ἐπενδύτας, χονδράς περισκελίδας καὶ περικνημίδας λευκὰς ὑποδεδεμένας διὰ ποικιλοχρώων ταινιῶν ὑπὸ τὸ γόνυ· όμοιόμορφοι ὄμως ησαν πρὸ πάντων κατὰ τοὺς πλατυπετάσσους πίλους των, τοὺς ἀνηγερμένους μὲν ἐμπροσθεν, ὅπισθεν δὲ καταβιβασμένους. Έξ μόνοι τῶν ἀνθρώπων τούτων, ἐν-

(1) Οἱ χωροφύλακες ἐφερον τότε κυανᾶ πτερὰ εἰς τὰ κράνα των.

δεδυμέγιοι λευκοφαίοις γιτώνας καὶ τοὺς γύρους τῶν πίλωγ καταβιβασμένους πρὸ τῶν δρθαλμῶν ἔχοντες ἵσταντο μακρὰς τῶν συντρόφων των εἰς γωνίαν τιγὰ τοῦ δωματίου σκοτεινήν. Μετὰ τῶν συμποτῶν παρεκάθηντο καὶ τίνες γυναικεῖς, τῶν ὁποίων ἡ ἐνδυμασία καὶ τὸ ἄλλο ἐξωτερικὸν ἥτον ἀνάλογον πρὸς τὴν λοιπὴν διηγήσην.

Τὸν εἰσελθόντα χωρόφυλακα ὑπεδέχετο ἡ μαρκησία, ηπειρεπάτει ἀγερώχως ὡς ἀληθινή βασίλισσα ἐν μέσω τῶν ὑπηκόων τῆς. Θαυμασία ἥτον ἡ χάρις καὶ ἡ καλλονή τῆς νέας ταύτης γυναικός. Μικρὰ ἐκ τριγάπτων καλύπτρα ἐξ ἣς ἔχυμαντο δρθονοί βοστρυχώδεις πλόκαμοι, πρόσωπον περικαλλὲς τὸ ὅποιον ὁ Παρακῆλος δικαίως θελεν ἐκλέξει ὁ φύση πρότυπον, εὐλύγιστον ἀνάστημα καὶ μικρὸς ποὺς ἡρέμα κεκυρωμένος, κατεμάγευον τοὺς ὄρῶντας. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκράτει μυροβόλον ἀνθοδέσμην, τὴν ὅποιαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπλησίαζε περιπαθῶς εἰς τὰ ῥόδινα γείλη τῆς. Καὶ ἡ νοημοσύνη δὲ αὐτῆς δὲν ἥτον ὑποδεεστέρα τῶν θελγήτρων τῆς, διότι ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου βλέμματος ἐνεβάτευσεν εἰς τὰ ἀδύτα τῆς καρδίας τοῦ μισανθρώπου χωροφύλακος.

— Τί σκέπτεσαι; ἦρώτησεν αὐτόν.

— Άλλος ὁ Ευπνητὸς ἀντὶ ἀποκρίσεως ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Εννοῶ, δὲν ὑποφέρεις βλέπων με ἐδώ, ἔ;

— Δὲν ὑποφέρω καὶ λύποιμαι, ὑπέλαβεν ὁ Ευπνητὸς, στενάξας,

— Ἐντούτοις ἐδώ εὑρίσκεσται καὶ σὺ, Ευπνητὲ, σὺ, δστις εἴται ἡ δεσιά γειρ τῆς ἔξουσίας καὶ ἐπρεπε νὰ τὴν συνδράμης!..

— Αλήθεια εἰπεις, δὲν εἴμαι δύως ἐγὼ ὁ μαργαρίτης τοῦ Κουέρση, δὲν εἴμαι εἴκοσι χρόνων, μήτε ἔχω τὰ ὥραια αὐτὰ μαῦρα μάτια, τὰ ὅποια καὶ τὸν διάβολο ἔξεμαλίζουν! Επειτα νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ τὸ ὑστερον ἐγὼ δὲν κρύπτομαι παραβλέπω, τοὺς ἀφίνω καὶ κλέπτουν, λαμβάνω μάλιστα καὶ μερίδσα ἀπὸ τὰς κλοπὰς, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀπομακρυνθῶ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον ὅπου τὰ πάντα, καθὼς λέγει καὶ ὁ ἡγούμενος τῶν Καρμηλιτῶν, εἴναι ἀπάτη καὶ δόλος, καὶ νὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς τὴν πατρίδα μου ἥσυχα ὡς τίμιος ἀνθρωπος!...

— Οὐεν ἡ τιμὴ σὲ κρατεῖ ἐδώ;

— Τερά καὶ ἀμόλυντος τιμή!...

— Καὶ ἐμὲ λοιπὸν κρατεῖ ὁ ἔρως!...

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Ευπνητὸς ἐκπεπληγμένος, μὲ κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀχρείους;...

— Ἡ μαρκησία ἀντὶ ἀποκρίσεως ἔνευσεν ὑπερηφάνως καὶ ζωηρώς.

— Καλὰ, καλὰ, ἀνακαλῶ τὸν λόγον μου, ἐψέλλισεν ὁ Ευπνητός· ἀλλὰ ποῖος εἶναι ὁ εὔτυχης αὐτὸς θυητός; νὰ μου τρυποῦν τὴν μύτη ἀν ἵσως καὶ ὑποπτεύωμαι κανένα... δὲν πιστεύω νὰ ἔναι ὁ Πολωνὸς λοχαγός;..

— Ποῖον; ἐκεῖνον τὸν ξανθὸν κολοσσόν, τὸν ἀνάλατον; ...

— Ο Βουρεπώ ἀράγε;...

— Χρήματα ἐγὼ δὲν λατρεύω.

— Μήπως ὁ μικρὸς βαρώνος Σαιντανδρὲ ὁ γενικὸς καβαλιέρος τῶν μεγάλων κυράδων;

— Μὲ τριγυρίζει καὶ αὐτὸς ἀλλὰ μήτε τὸν συλλογίζομαι.

— Ποῖον λοιπὸν ἀγαπᾶς, καῦμένο παιδί; ..

— Ένα ἀπὸ τοὺς ιδικούς μας!...

— Τὸν Μαύρον; ...

— Ναὶ, εἰπεν ἡ μαρκησία, καὶ χαρὰ διεγύθη εἰς τὸ περικαλλὲς αὐτῆς πρόσωπον.

— Θὰ ἔναι ὡραῖος ιππότης, ὅταν ἐκβάλλῃ τὸ προσωπεῖον, ἐψέλλισεν ὁ ἐνωμοτάρχης περίσκεπτος.

— Ερασμιώτερος, ἀγαθώτερος καὶ μαγευτικώτερος αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει! ...

— Δὲν θὰ ἔναι ἵσως πολὺ νέος, ὑπέλαβεν ὁ Ευπνητὸς, κεντούμενος ὑπὸ ἀκατασγέτου περιέργειας.

— Μὲ ἐρωτᾶς, νομίζω! εἴπεν ἡ μαρκησία σταθεῖσα καὶ βλοσυρὸν αὐτὸν προσβλέψασα. Ἀκουσε καλὰ, παμπόνηρε, ὅτι σοῦ εἴπω· ἐάν ποτε τυχαίως ἡ ἐπίτηδες ἔδης τὸ πρόσωπόν του, ἡ μάθης τὸ ὄνομά του βεβαιώσου ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου διὰ νὰ ζήσῃς ἥσυχα ὡς τίμιος ἀνθρώπος! ..

— Τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ, ωραία μου κόρη, καὶ δι' αὐτὸ κ' ἐγώ! ..

— Θὰ ἀκολουθήσεις τὰς καλὰς συμβουλὰς, τὰς ὅποιας δίδεις εἰς τοὺς ἀλλούς! ..

— Πῶς; ἀνεφώνητεν ἡ γηραιὰ ἀλώπηξ τῆς χωροφυλακῆς, καταληφθεῖσα ὑπὸ θάμβους, ἔμαθες εὐθὺς ὅτι εἴπα εἰς τὸν Κορβίνον;

— Τὰ πάντα εἴναι ἐδὼ γνωστά, καὶ λάβε τὰ μέτρα σου, ἐὰν μᾶς ἀπατᾶς! .. Εγὼ οἱ ἀνωτέρω συνδιελέγοντο, μέγας θόρυβος ἐπεκράτει εἰς τὴν αἴθουσαν· βάκχεια ἀσματα, συγκρούσεις ποτηρίων καὶ συγκεχυμέναι φωναὶ πανταχόθεν ἐέήρχοντο καὶ ηγένεντο ἀδιακόπως· ἀλλ' αἰφνῆς ἡκούσθησαν

ὑλακαὶ τοῦ φύλακος κυνὸς καὶ ἐν τῷ ἄμα σιγὴ ἄκρα ἐπῆλθε.

— Αὐτὸς εἶναι, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν ὁ δὲ Συπνητὸς, φρονίμως ποιῶν, ἀπεμακρύνθη εἰς τὸ σκοτεινὸν μέρος τοῦ δωματίου καὶ ἐκεῖθεν ἐν παλλούσῃ καρδίᾳ εἶδε μετ' οὐ πολὺ εἰσερχόμενον τὸν ἀρχηγὸν τῆς μυστηριώδους συμμορίας.

Οἱ ἄγνωστος οὗτος ἀνάστημα εἶχε μέτριον καὶ ἐνδύματα πολυτελέστατα· ἐξ ἀργυροστολίστου μελανοχρόου βελούδου καὶ χιονολεύκου δλοσηρικοῦ, ἀδαμαντοκόλλητοι δὲ πόρπαι συνέσφιγγον τὰ ὑποδύματά του. Ἐκρύπτετο ὑπὸ μέλαν προσωπεῖον, ὑπὸ τὸ δόποιον δὲν διεκρίνοντο εἰμὴ λευκοὶ δδόντες καὶ δύο δφθαλμοὶ τόσῳ ζωηροὶ ὥστε ἐφαίνοντο πῦρ βάλλοντες· ἡ δὲ μυστηριώδης αὕτη μετεμφίεσις παρεῖχεν εἰς τὸν βασιλέα τοῦτον τοῦ σκότους σατανικόν τι εἶδος καὶ ἡ παρουσία του ἐνεποίει τρόμον καὶ φρίκην ἀκατανίκητον εἰς τοὺς ὑπηκόους του.

Εἰσῆλθε λοιπὸν προηγουμένης τῆς μαρκησίας, βασταζούσης ἀργυρᾶ καὶ φωτοβόλα κηροπήγια, διευθύνθη πρὸς τὸ ἀντίπεραν τοῦ δωματίου καὶ ἐκάθησεν ἔμπροσθεν μεγάλης τραπέζης· ἀποθέσας δὲ ἐπ' αὐτῆς δύο πιστόλια ἔκυψε καὶ ώμιλησεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὸ οὖς τῆς μαρκησίας. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ οἱ παρεστῶτες κακοῦργοι ἴσταντο σιγῶντες. Ἐλεγες δὲ, δεσμευόμενοι ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος τὸν ἀρχηγὸν μυστηρίου, ἔκπυτον εἰς αὐτὸν τὸν αὐχένα, ὑπείκοντες εἰς δεισιδαίμονα τρόμον, καὶ ἀνέμενον ἀνυπομόνως νὰ ἐκτελέσωσιν ὅσας διαταγὰς ἔμελλε νὰ διαβιβάσῃ εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς μαρκησίας, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἀπέτεινεν εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον.

— Παιδὶ, εἶπε διὰ φωνῆς ἐντόνου, ὁ ἀρχηγὸς εἶναι δυσηρεστημένος! ..

“Ολοὶ ἐφρικίασαν ἀκούσαντες τοῦτο, ἀλλ’ ὡς οὐδεὶς ἐτόλμησε ν’ ἀπαντήσῃ, ἡ ἀνθοπῶλις ἐξηκολούθησε μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον,

— Ήξεύρετε δὲ ὁ ἀρχηγὸς ἔχει δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου! Σᾶς δόηγετ, σᾶς πλουτεῖ καὶ σᾶς προστατεύει ἀλλ’ δταν διατάττη πρέπει καὶ νὰ ὑπακούητε.

— Εννοεῖται, ἀνεβόησαν ὁμοθυμαδὸν, καὶ τὴν ζωὴν μας θυσιάζομεν!

— Καὶ δμως τέσσαρες ἀπὸ σᾶς ἐλησμόνησαν ἀπόψε εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀρεως τὸν ἄρτον των. Οἱ ἀρχηγὸς διέταξε νὰ μὴ χυθῇ

αἷμα, ἀλλ’ ἐκεῖνοι ἡθέλησαν νὰ φονεύσωσι παρουσία αὐτοῦ καὶ παρ’ ὀλίγον καὶ τὸν ἔδιον νὰ πληγώσωσι. Τίνος λοιπὸν ἀξιοὶ εἶναι; ...

— Θανάτου! εἶπέ τις ἡράκλειος τὸ σῶμα καὶ προσέβλεψεν ἀπειλητικῶς πρὸς σύμπλεγμα συντρόφων ωχρῶν καὶ περιτρόμων.

— Καλὰ λέγει ὁ Γρεναδιέρος, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀς ἔλθουν ἀπ’ ἔδω ὁ Ἔριφας, ὁ Κουρελᾶς, ὁ Λυκοπόδης καὶ ὁ Καρλῆς! ...

Οἱ τέσσαρες ἔνοχοι πελιδνοὶ ὡς ὁ θάνατος ἐπροχώρησαν κλονούμενοι πρὸς τὴν τράπεζαν, ὁ δὲ Μαῦρος λαβὼν τὰ πιστόλια τοὺς ἐσκόπευσεν ἀταράχως ἐν μέσῳ γεγονῆς σιγῆς τοιαύτης, ὡστε ἡκούοντο οἱ παλμοὶ τῶν περιεστώτων ἐχαμήλωσεν ὑστερον τὰ ὅπλα καὶ ώμιλησεν εἰς τὴν μαρκησίαν.

— Οἱ ἀρχηγὸς σᾶς συγχωρεῖ ὀνέκραξε ζωῆρῶς ἐκείνη, διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν!

Οἱ τέσσαρες λησταὶ ἐγονυπέτησαν τότε καὶ τὸ πλῆθος ἡλάλαξεν εὐθύμως, χαρὰ δὲ διέλαμψεν ἐπὶ τὰς ὄψεις ὅλων, ἰδόντων δτι τὰ λάφυρα τοῦ μηνὸς συνεσωρεύοντο κατὰ διαταγὴν τῆς μαρκησίας πρὸς τοῦ Μαύρου. Άφοῦ δὲ ἐμοιράσθησαν κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τρεῖς μερίδας, ὁ Μαῦρος ἡγέρθη καὶ ἀπωθήσας διὰ τοῦ ποδὸς μίαν τῶν τριῶν μερίδων διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν ἐν μέσω τῶν ἐνθουσιωδῶν ἀνευφημιῶν τῶν συντρόφων ἀπάντων· ὁ ἐνθουσιασμός των μάλιστα ὅρια πλέον δὲν εἶχεν, δταν ἡ μαρκησία τοῖς ἀνήγγειλεν δτι ὁ ἀρχηγὸς ἀνταμείβων τὴν πρὸς αὐτὸν ὑποταγὴν των τοῖς ἐχάρισε τὴν τῶν λαφύρων μερίδα του. Οἱ Συπνητὸς ἐντούτοις ἐπλησίασε τὴν μαρκησίαν καὶ εἶπεν αὐτῇ,

— Ἐρώτησε τὸν ἀρχηγὸν πρὶν φύγη, εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ μανδήλιον τοῦτο καὶ ἀνδύναμαι ἀκινδύνως νὰ εἴπω τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου του εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

Η ἀνθοπῶλις διεβίβασε τὴν ἐρώτησιν καὶ τὴν ἀπόκρισιν, ὑστερον δὲ συνοδεύσασα μέχρι τῆς ἔξω θύρας τὸν ἀρχηγὸν ἐν παρατάξει, ἐπέστρεψε καὶ ἐνήργησε τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων, τὰ ὅποια ἐπωλήθησαν ἀμέσως ἐκεῖ εἰς τοὺς κλεπταποδόχους τῆς συμμορίας.

Ο δὲ Συπνητὸς ἔλαβεν ἐν καθαρῷ συνειδήσει τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μερίδιον καὶ ἀπῆλθεν ἀγυψῶν τοὺς ωμούς καὶ ψιθυρίζων, (ἀκολουθεῖ)